

om hundredtusindvis af dyr, som under, man kan godt sige »umenneskelige« forhold stavres op i lastbiler og skal både sulte og tørste i lange tider under transporten ned gennem Europa.

Der siger fru Pia Kjærsgaard så, at hun går ind for dyrevelfærd i enhver form. Men vi hører altså ikke noget om de transportere. Vi hører heller ikke noget om jagt. Det er hundredtusindvis, jeg gentager hundredtusindvis, af fugle og næsten lige så mange stykker firbenet vildt, der hvert år i Danmark anskydes af lystjægere. Det vil man måske godt støtte, men se, det arbejder man ikke med. Nej, det er klart, for man fremsætter det forslag med de motiver, som hr. Hindrup Andersen har klarlagt der ligger bag. Og jeg vil gerne for mit eget vedkommende sige, at forslaget er helt i overensstemmelse med forslagsstillernes foragtelige syn på medmennesker, der tilhører en hvilken som helst minoritet.

Og så skal jeg endelig citere hr. Grove, som udtalte: Der finder ikke dyremishandling sted i Danmark. Det er jeg enig med hr. Grove i. Det er ikke sikkert, vi i alle detaljer ser ens på alle slagteformer, men jeg er helt enig i, at der ikke foregår dyremishandling i Danmark, og skulle det foregå, så ville det omgående være at stoppe, herom kan ingen tvivl herske, men til dette formål er det foreliggende forslag aldeles og inderligt overflødigt.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg synes nu, at man af og til hører om dyremishandling i Danmark. Jeg må for mit eget vedkommende sige, at som dyreven er det faktisk mange gange en af de ting, jeg skal tvinge mig selv til at læse om, det er en af de ting, jeg skal tvinge mig selv til at debattere, fordi jeg synes, det er så uhyrligt, at det næsten ikke er til at bære. Jeg synes, det er en grov påstand, hr. Arne Melchior kom med, at der ikke findes dyremishandling i Danmark. Den finder sted. Der er kyniske, ufølsomme mennesker, der begår dyremishandling i alt for stor grad.

Så må jeg sige i forlængelse af det, som jeg forsøgte at sige før – jeg kan i hvert fald sige det her under min ordførertale, tror jeg, uden at blive irettesat alt for meget – at jeg ikke synes, at det ene begreb skal udelukke det andet, når man diskuterer rituelle slagtninger. Jeg synes, at det til hver en tid er velegnet at tage en debat om dyrevelfærd, men det her forslag drejer sig om forbud mod rituelle slagtninger, og det synes jeg er det, som debatten i dag bør dreje

sig om, i stedet for at den afspejles, sådan som der har været en tendens til.

Jeg må sige, at jeg i 1987 for mit tidligere parti, Fremskridtspartiet, startede med at rejse den debat. Det var første gang, jeg stillede spørgsmål til den daværende justitsminister om det her emne. På det tidspunkt var der afgjort ikke en intens mediedebat i koldvandet af den sag, jeg rejste. Der var højst kold luft og mere end kold luft. De, der ytrede sig i debatten, var særdeles ringeagtende over for de synspunkter, jeg på det tidspunkt også havde.

Det glæder mig, det må jeg sige, at det parti, Fremskridtspartiet, som på det tidspunkt ikke var særlig interesseret i, at jeg havde de synspunkter, nu i dag har de samme synspunkter. Jeg kan kun sige, det glæder mig, og det er egentlig lidt paradoksalt, at jeg skulle ud og danne mit eget parti, inden Fremskridtspartiet også fik de her synspunkter. Men jeg skal sige, jeg kun er glad for, at Fremskridtspartiet også i dag tilsyneladende har de her synspunkter.

Det er rigtigt, som den socialdemokratiske ordfører sagde, at vi i sidste samling behandlede et forslag også fra Dansk Folkeparti om forbud mod rituelle slagtninger. Dansk Folkeparti fremsatte et forslag den 5. november 1996, Fremskridtspartiet fremsatte et den 28. november 1996. Begge blev behandlet den 15. januar. Vi har selvfølgelig ikke fundet anledning til fra Dansk Folkepartis side at genfremsætte det forslag, vi fremsatte i sidste samling, for nu har Fremskridtspartiet gjort det, og vi støtter naturligvis det her forslag. Det er helt klart.

Dansk Folkeparti deler ikke den opfattelse, et flertal havde, da forbud mod rituelle slagtninger blev nedstemt i sidste samling. Det var ærgerligt, at det positive flertal, der viste sig ved førstebehandlingen, ikke holdt stik, da sidste behandling skulle finde sted.

Det var en ganske tåbelig beslutning, som Det Dyreetiske Råd fandt frem til og fik praktet et folketingsflertal på. Det var ærgerligt, at det skulle gå så galt. Det er altså nærmest bizart, at man skal bedøve efter slagtningen. Det er helt mærkværdigt, en mærkværdig forestilling må man sige.

Jeg synes, at dyreværnsloven, hvor svag den end er på visse punkter, selvfølgelig skal overholdes. Der skal ikke være dispensationer, der skal ikke være særordninger. Jeg ved, at dyreværnsforeninger netop i dag har afleveret op mod 150.000 underskrifter til justitsministeren. Jeg håber meget, at justitsministeren tager de